

denne efter Ophøret af den egentlige Kur medtager til vedvarende Benyttelse, saasom Træben, Krykker, Brokbaand m. v. kunne fordres særlig erstattede med deres fulde Beløb.

Af de Udgifter, som en Kommunes Fattigvæsen maatte anvende til en andetsteds forsørgelsesberettiget Persons Begravelse, bliver, foruden Omkostningerne i Anledning af det over den Afdøde afholdte Eighyn, kun at erstatte, hvad der maatte medgaa til Anskaffelse af Ligklæder og Ligliste samt i Betaling for Ligets Nedlæggelse i Kisten. Derimod bliver der ikke at yde Erstatning for Jord's Afgivelse til Graven og for Gravens Rastning og Tilfastning, Ligets Henbringelse til Kirkegaarden og dets Nedsejning i Graven.

Hverken ved Begravelser, der ske for Fattigvæsenets Regning, eller ved Daab af Børn, der ere eller hvis Forældre ere under Fattigvæsenets Forsørgelse, bliver der at erlægge Betaling til Præsten, Kirkebetjentene eller Kirken.

Foranstaaende Regler om Størrelsen af de Beløb, som kunne beregnes i Erstatning for andetsteds forsørgelsesberettigede Personer, komme ikke til Anvendelse i de i nærværende Lovs § 29 1ste Stykke ommeldte Tilfælde, hvorimod den der nævnte Andel af Omkostningerne i disse Tilfælde godtgøres vedkommende Kommune med det Beløb, som de Paagjældendes Understøttelse virkelig koster, eller som findes billigt af de Myndigheder, under hvilke Sagens Afgjørelse i fornødent Fald henføres.

De til Brevvekslingen i Fattigvæsenets Anliggender medgaaede Portoudgifter kunne ikke forlanges erstattede.

§ 46.

I ethvert Tilfælde, hvor en Kommune vil kræve Erstatning af en anden for den Understøttelse, som den paa sammes Vegne har ydet en Person, paahviler det den, under sit Erstatningskravs Fortabelse, uden Ophold at anstille den fornødne Underfølgelse til at udfinde den erstatningspligtige Kommune og ufortøvet at meddele denne Underretning om det indtrufne Trængsttilfælde og de i denne Anledning iværksatte Foranstaltninger samt hos denne at andrage paa Erstatning af de til Understøttelsen medgaaende Omkostninger saavel som efter Omstændighederne paa den Trængendes Modtagelse, saasnart hans Hjemsendelse kan finde Sted.

§ 47.

Den Kommune, til hvilken det i den foregaaende § ommeldte Andragende rettes, har uophødelig at besvare samme. Afgiver den ikke inden 4 Uger efter Andragendets Modtagelse et fyldestgørende Svar, anses den for at have erkjendt Forsørgelsespligten og vil derhos have at erstatte den Kommune, fra hvem Andragendet er kommet, dens Udgifter med dets fulde Beløb uden Genhyn til, hvad der i § 45 er foreskrevet om Grændserne for Erstatningens Størrelse.

Bliver Svaret benegtende, paahviler det den sidstnævnte Kommune ufortøvet at foretage de videre fornødne Skridt til den erstatningspligtige Kommunes Udfindelse og Omkostningernes Erstatning.

§ 48.

I det Seneste 6 Uger, efterat den ydede Understøttelse er ophørt, bliver Regningen over de medgaaede Omkostninger at tilstille den erstatningspligtige Kommune, forsaavidt denne til den Tid har kunnet udfindes. Tilfidesættelse af denne Forskrift har Tabet af Fordringen paa Omkostningernes Erstatning til Følge, og bør saavel i dette som i det i § 47 omhandlede Tilfælde vedkommende Fattigbestyrelse eller de af dens Medlemmer, paa hvem Skylden særlig hviler, holde Kommunen skadesløs for det den herved voldte Tab.

Paa Regningen blive de enkelte Udgifter hver især at angive, medmindre den Træng-